

Eiendomsffatter skulle gaa tilbage til Liaaret 1853—62, altsaa til et Tidrum, der for en Del ligger over 25 Aar tilbage, selvfølgelig i høi Grad maa medføre en Forøgelse af de personlige Skatter, begrundet paa den overordnede Stigning af Statterne i det Hele. Man vilde ved at tvinge Kommunerne til dette i Overensstemmelse med Loven af 1863 komme til ganske at kuldstaffe de bestaaende ogsaa i disse Kommuner tilvante Forhold, der, hvad man end kan mene om deres absolute Retferdighed og Billighed, i ethvert Tilfælde paa Grund af Vanens Magt, har Meget, som vil medføre, at man finder sig i dem. Det maa være mig tilladt med et Par Exempler efter det i Betænkningen, som ifjor blev afgivet til Thinget, foreliggende Materiale at oplyse, hvilken Virkning dette vilde have paa enkelte af disse Byer, som endnu staa tilbage med deres Vedtægter. Der er blandt disse — jeg tager kun de større Byer — Roskilde. I Liaaret 1853—62 udrede de faste Eiendomme i Roskilde By omtrent 31 pCt. af den hele kommunale Skat. I Liaaret 1869—78 vare de faste Eiendomsffatter i den nævnte Kjøbstad sunkne ned til 26 pCt. Hvis nu Roskilde overensstemmende med Loven af 1863 skal have sine Vedtægter og altsaa beskaffe de faste Eiendomme efter Gjennemsnittet af Liaaret 1853—62, vil den faste Eiendoms Bescatning gaa ned til 17 pCt. af den nuværende samlede kommunale Skat, og paa Grund deraf vil Formue- og Leilighedsffatten paa eengang blive forhøjet med 9 pCt. samtids med, at den paa Grund af den af mig nysnævnte Udvikling i Aarene siden 1863 allerede er stegen 80 pCt. Jeg tager et andet Exempel, som endnu grellere vil vise dette Forhold. Det er Horsens. I Aaret 1863 havde i det da forløbne Liaar Gjennemsnittet af de faste Eiendomsffatter udgjort 37 pCt. af den hele kommunale Skat. I Liaaret 1869—78 vare de faste Eiendomsffatter omtrent 25 pCt.; hvis Horsens nu skal have sin Vedtægt, vilde de faste Eiendomsffatter blive 17 pCt. af den hele kommunale Bescatning, og Formue- og Leilighedsffatten vil paa eengang faae en Forøgelse af 10 pCt. samtids med, at den siden 1863 er stegen med 170 pCt. Maa jeg slutte med at anføre, hvorledes Forholdene ville stille sig i den Kommune, jeg har den Ære at repræsentere. Der var i Liaaret 1853—62 de faste Eiendomsffatter 33 pCt. af den hele kommunale Bescatning. I Liaaret 1869—78 var denne Skat stegen til 37 pCt. af samtlige Skatter. Hvis vi nu i Derske skulle have vor Vedtægt, vil den gaa ned til 17 pCt., og Formue- og Leilighedsffatten, der siden 1863 er stegen med 75 pCt., vil paa eengang faae en yderligere Forøgelse af 31 pCt. Det forekommer mig at være indlysende, at en saa pludselig Stigen af Formue- og Leilighedsffatten ufeilbarlig vil for Kommunerne have den meget betænkkelige Virkning, at Alle, der

paa nogen Maade kunne frigjøre sig for at blive i disse Kommuner, ville søge bort derfra. Jeg tror ikke, at dette kunde være ønskeligt for disse Kommuner, og det er ogsaa min Overbevisning, at det, naar det maatte lykkes mig at gjøre dette klart for det høie Thing, heller ikke er det høie Things Mening og Villie at bringe disse Kommuner i en saa uanstelig og betænkkelig Stilling. Men det, der altsaa nu er Spørgsmaal om mine Herrer, er, at man ikke tvinger disse Kommuner til at gaa tilbage til det nysnævnte Liaar, men at man tillader dem at vælge et andet Liaar, at vælge det nærmere ved den Tid, da de faa deres Vedtægter, hvorved det vil blive muligt paa en jevnere Maade at skabe Overgangen fra det Gamle til det Nye. Vi have i den Henseende tilladt os at foreslaa valgt Liaaret 1869—78, og Grunden hvorfor vi have gjort dette, medens tidligere Lovforslag gik ud paa at fastsætte, at man skulde vælge Liaaret, der gik umiddelbart forud for Vedtægten Stadffæstelse, er navnlig Hensynet til den Bemærkning, der fremkom fra det i Samlingen 1878—79 nedsatte Udvalg, hvor man gjorde opmærksom paa, at Virkningen af den da foreliggende Lov vilde være, at man i de forskjellige Kommuner, der stode tilbage, fik et forskjelligt Liaar som Basis for Bestemmelsen af de faste Eiendomsffatter. Vi have imødeføkket denne Bemærkning, hvis Begrundethed vi ikke have kunnet miskjende, ved at vælge et bestemt Liaar, og vi have tillige derved villet opnaa et Andet, nemlig at de Kommuner der endnu staa tilbage, derved kunne blive ansporede til, saavidt det saar til dem, at fremme Ufflutningen af den hele kommunale Bescatning. Jeg har nu omtalt de Byer, som ikke have faaet deres Vedtægter. Ærede Medlemmer ville se, at den sidste Del af Lovforslaget omhandler de Kommuner, der alt have faaet deres Vedtægter stadffæstede, og som paa Grund af Loven af 1863 have været nedfagede til som Basis for de faste Eiendomsffatter at vælge Liaaret 1853—62. Vi have ment, ligesom ogsaa de tidligere Lovforslag gik ud fra den Opsættelse, at det var billigt, at det stilledes disse Kommuner frit, naar deres Bestyrelse androg derom, da at udjævne det Misforhold, der paa Grund af denne Anvendelse af Loven af 1863 maatte være kommet tilstede. Vi have foreslaaet, at de skulle have Ret til inden et Aar, efterat Loven er udkommen, at vælge det samme Liaar 1869—78 for Bescatningen af de faste Eiendomme, dog saaledes, at det skulde være en Forudsætning for, at dette Valg skulde tilstedes dem, at der virkelig kunde erkjendes at være fremkommet i Aarenes Løb et afgjort Misforhold mellem de faste Eiendommens og den personlige Bescatning i de paagjældende Kommuner. De Herrer ville vide, at Loven af 11te Februar 1863 indeholder den Bestemmelse i § 11, at de faste Eiendommens Bescatning i Kjøbstæderne ikke maa være under $\frac{1}{6}$ af den